

Luku 1.

Anna

Punkit. Auringonpistos. Myyräkuume, käärmeeet, ja eikö ne itikatkin levittäneet jotain jänisruttoa? Hellehattu, aurinkorasvaa. Punkkipihdit! Olisi käytävä matkalla apteekissa. Mitä vielä, unohdinko ottaa jotakin huomioon? Seisoin keskellä eteistä, käteni tärisivät ja tunsin kuinka maailman vaarat kasautuivat ympärilleni, perheeni ympärille, ja yrittivät hukuttaa minut. Juhannusreissu mökille perheen kanssa oli muodostumassa hengenvaaralliseksi niin monin eri tavoin ajatuksissani, että olisin halunnut peruuttaa koko reissun.

- Mennään nyt jo, Anna, lapset hermostuu, Mikko huuteli ulkoa, kun kasasin vielä viimeisiä tarvikkeita kasaan.
- Tulen, ihan hetki vielä, huusin.
- Ymmärrätkö sinä, että nämä ipanat paistuu täällä autossa?
- Miksi sinä menit istuttamaan ne sinne autoon, ennen kuin olen pakannut loppuun? tiuskaisin ja käteni alkoivat taas täristä harmista ja kiireestä. Kaikki aina minun vastuullani...Se ei ymmärtänyt yhtään.

Nestehukka... kiireellä nyt, Anna. Pitäisikö meidän hommata sellainen hälytín joka ilmoittaa kännykkään jos tulee tulipalo? Viime aikoina on liikkunut kaikenlaista epämääräistä porukkaa, ja eikö ne varkaat juuri kesäisin liiku? Käärmepakkaus? Yhtäkkiä sydämeni jyskytti hermostuksesta. Mitä jos mökillä käärmee puraisee lapsia, sieltähän on yli tunnin matka lähimpään sairaalaan, mitä jos jompikumpi lapsista kuolee, miten kestäisin sen? Olisiko parempi vain jäädä kotiin?

- Anna!
- Joo, tulen tulen, otan vaan nämä viimeiset kampeet tästä, huusin, – julmettu, että vihaan kesää, mutisin sitten itsekseni.

Otin muovipussin, ja kävin vielä tarkistamassa, että tietokoneesta on piuha irti, jos tulisi ukkonen. Eihän hella ole päällä? Jäikö kahvinkeittimeen kuitenkin virrat?

Huokaisin ja puristin hetkeksi silmäni kiinni. Rauhoitu, nainen. Vielä jonakin näistä päivistä aiheuttaisin itselleni sydänkohtauksen pelkästään ajatusten voimalla. Suljin oven takanani, lapset kiljuivat ja tappelivat keskenään autossa. Mikko näytti myrskynmerkiltä.

- Anteeksi, piti tarkistaa, että kaikki oli kunnossa, sanoin, kun istuin omalle paikalleni ja suljin auton oven takanani.
- Josko nyt vain lähdettäisiin, että päästään joskus perillekin, mies murahti.
- Pelastusliivit! huudahdin ja olin jo avaamassa auton ovea.
- Ovat kyllä jo takakontissa, Mikko huokaisi, vetäisi vaihdekepiä ja peruutti auton tielle.

Suljin silmäni hetkeksi.

Tuulilasin läpi porottava aurinko sai pääni särkemään. Olin odottanut kesälomaa kuin kuuta nousevaa joululomasta lähtien. Nyt kiitin onneani, että loma ei ollut sittenkään alkamassa ihan vielä, vaan juhannuksen jälkeen oli vielä viikko töitä. Töissä oli ollut viime aikoina ihan mahdotonta, vaatimukset tuntuivat vaan kovenevan kuukausi kuukaudelta, enkä päässyt edellisinkään tavoitteisiin. Tunsin

menettäväni otteeni kaikkeen ja se ahdisti minua. En pystynyt hallitsemaan mitään elämässäni. Kaikki oli yhtä kaaosta ja selviämistä ja hullunmyllyä päivästä päivään. Kesäloma oli tuntunut ajatuksissani keitaalta, jossa saisin edes hetken levätä. Enkä vain koskaan muistanut, että se oli tällaista. Mikko vilkaisi minua.

– Pistä hetkeksi omat kuulokkeet korville? Meillä on pitkä matka vielä. Kuuntele vaikka niitä rentoutusäänitteitä hetki?

Nielin häpeääni kaivaessani laukustani kuulokkeet ja asettaessani ne korvilleni. Mustat, massiiviset vastamelukuulokkeet tuntuivat korostavan haluani eristäytyä muusta perheestä. Varsinainen läsnä oleva äitihahmo olinkin. Äiti, joka ei kestänyt lastensa normaaleja elämän ääniä ja joka vetäytyi etäälle? Nainen, joka ei kestänyt työelämän paineita. Ja vaimo, joka ei onnistunut tuntemaan itseään naiseksi, vaan pelkäksi käveleväksi katastrofiksi. Kaikki mitä tein, oli puutteellista ja liian vajaata. ” *Hengitä syvään nenän kautta sisään ja suun kautta ulos. Voit rentoutua juuri niin syvään kuin tarvitset. Juuri nyt kukaan ei vaadi sinulta yhtään mitään.* ”, rentoutusäänite lupasi ja vajosin tyytyväisenä syvemmälle penkkiin. Aivan rauhassa nyt. Kaikki on ihan...

– Äiti!!! Vaihda musiikki! Saran ääni kuului terävänä jopa kuulokkeiden läpi.

– Etkä vaihda! Miska kiljui.

– Kylläpä!

– Idiootti!

– Hei hei nyt, älähdin kun huomasin taustapeilistä, että Miska kurkotti Saran puolelle ja löi tätä jalkaan. Sara hermostui ja vastasi samalla mitalla. Minä käännyin penkissäni ja ajattelin, että ajamme kohta ojaan.

– Nyt istutte paikallanne, komensin. – jos tämä musiikki ei käy, pistätte ne omat luurinne korvillenne, teillä on molemmilla tabletit sitä varten, että voitte kuunnella mitä tykkäätte.

– Mä haluan kuunnella radiosta.

– Ja mä. Mutta en tätä paska musaa.

Vedin henkeä. Juuri nyt kukaan ei vaadi sinulta yhtään mitään? Missä hiton utopialandiassa sellainen oli mahdollista?